

των ἀπροσδοκῆτου βοῆς τε καὶ ἐπελεύσεως, ὁ τῆς βασιλείας μου στρατὸς διατραρχεῖς πτοίαις ἐπέπληστο καὶ τὰ νῦτα μετέβαλεν· οἱ δὲ ἐπέκειντο ἤδη λαμπρῶς καταθέοντες, καὶ γυμνώσαντες τὰ ζῖφη καὶ τοῖς ἵπποις ἐγκλευσάμενοι, κατέφερον οἷς ἂν προσεπέλαζον· κἄν εἰς χεῖριστόν τι τὰ τότε μετῆμειπτο, καὶ ἀντίποινα ἂν ἐπεπόνθημεν ὧν ἐδράσαμεν, εἰ μὴ μέγα τι καὶ ἀθρόον ἢ βασιλεία μου ἐκβοῆσαι τοῖς συνεπομένοις βραχέσιν ὑπέθετο, καὶ τῇ κατ' αὐτῶν ὀρμῇ καὶ τῷ δούπῳ τῶν ἀσπίδων τὸ βάρβαρον κατεβρόντησε, καὶ ἀγαθὸν καὶ τοῦτο τέλος ἐπέθηκεν· ἐκ γὰρ τῶν βασιλικῶν σημείων ὅποσα εἰς δρακόντειον θέαν εἰκόνισται παρεῖναι διεγνωκότες τὴν βασιλείαν μου καὶ τὴν κατ' αὐτῶν οὐχ ὑποστάντες ἐπέλευσιν, μεταστραφθέντες ἀκόσμως ἐδραπέτευσον, διασπαρέντες ἄλλος ἄλλοθι, καὶ θήραμα τοῖς ἐκ τῶν ἡμετέρων εὐῖπποις ἐκκείμενοι προχειρώτατον· τότε τοίνυν καὶ εἰς ἐκάκου πολλοὺς, καὶ δύο τοῖς ὑπὲρ ἀριθμῶν τὸν δέκατον ἐπετίθεντο· καὶ εἰ μὴ νῦξ ἐπελθοῦσα τινὰς διεσώσατο, οὐδ' ὁ τὴν τοῦ κκοῦ ἀγγελίαν ἀποκομίσων ὑπολέλειπτο ἂν. Ἰὰς δ' ἐπὶ τούτοις θεοκλυτήσεις ὑπὲρ τῆς βασιλείας μου τῶν ἀπαγομένων μὲν εἰς δουλείαν ἐκ τῶν ἡμετέρων συγκτήσεων, ἀπολαβόντων δ' αὐθις ἤμαρ ἐλεύθερον, πῶς ἐν βραχεῖ τις καὶ διηγήσαιο; Ἐθεάσατό τις τῷ τότε τὸ δάκρυον ὑπεκρουόμενον γέλωτι, καὶ γέλωτα δακρύων ὑπεξίστάμενον, καὶ πάθει μεθιστάμενον πάθος· οἶδεν γὰρ οὐ μόνον λύπην δάκρυ γενεῖν, ἀλλὰ καὶ χαρὰ παράλογος τὴν ὁδὸν ὀχετηγῆι τοῖς δακρυροήμασιν. Ἡύλόγησε δὲ τὸν θεὸν καὶ παρθένος φυγοῦσα Σκύθην διακορήσοντα, καὶ γυνὴ τὴν κοίτην οὐχὶ ρυπάνασα, καὶ πᾶς καὶ πρεσβύτης καὶ ἔφηβος δουλείαις ἀνειμένοι βαρβαρικῆς· εἰ δὲ παρὰ τῷ Δαβὶδ καὶ κτήνη πρὸς ὑμνωδίαν παραλαμβάνονται, οὐδ' αὐτὰ κοινῆς ὑμνολογίαις ἀπειναί εἰπέ τις ἂν, βουθοῖναν ἐξαλύξαντα βάρβαρον καὶ κρεωδόρον οὐχ αἰμάξαντα μάχαιραν. Ταῦτα ὁ τῶν θαυμασιῶν θεός, ὁ

